

Budapeşte, 1. Mayıs 1965.

Aziz Dostum,

Nihayet olumlu bir şey!

Sefaretten öğleden önce bugün telefonla vizelerimizin geldiğini bildirdiler, on beş dakika sonra da postacı pasaportlarımızı getirdi. Böylelikle en büyük engel ortadan kalkmıştır ve ancak daha küçük olanların (transit vizelerin ve yolculuk hazırlıklarının) giderilmesi kalmıştır, artık 8-10 Mayıs arasında İstanbul'a varmayı ümit edebiliriz. Bu husustaki haberi sana, tren biletleri elime geldiğinde vereceğim.

Somut bir şey yazabilmek için mektubumu hep bir sonraki güne öteleyip durdum ve çok şükür, nihayet o gün geldi çattı.

Son mektubunu ve içindeki Kütahya'daki törene ait satırları memnuniyetle okudum. Çelenk koyma haberini Peşte'deki gazeteler de yazdı. Sanırım duygulu bir sahneydi. Hatıralarımızla ve hatıralarımızdan beslenerek yaşıyoruz ve onlar bizim onurumuzdur.

Bodrogligeti ile buluşmana sevindim, umarım kendisini iyi hissediyordur. Çok çalışkan ve çalışmadan anlayan bir insan, sanırım başkalarından da onun hakkında olumlu şeyler duymuşsundur. Gy. Káldy-Nagy şu anda üç aylığına Paris'te, sonbaharda da gene üç aylığına "Mısır al Kahire"ye gidecek. Gençliklerinde yaşayarak yabancı dilleri öğrenme ve gidemediğimiz arşivlerde çalışma şansını yakalayabilmelerini doğrusu azıcık kıskanıyorum.

Sanırım bu mektup Ankara yerine artık Etiler'deki evinde eline geçecek. Onca işinin arasında ; İstanbul'un merkezi bir yerinde, kırk lira civarında, iyi bir oda bulma hususunda yardımını rica ederim. József Blaskovics halen burada -arada kulaklarını çınlattık- İpek Palas falan gibi bir yer hatırlıyor. Ben bir defasında türbe (Sultan Mahmut türbesi) yakınında oturmuştum, türbenin yanındaki sokaklardan birinde iyi bir yerdi. Acaba bu ikisi aynı mı? Yoksa Piyer Loti miydi?

Sana daha fazla rahatsızlık vermeyeyim, nasılsa birkaç gün sonra bir kez daha geliyorum.

Sevgili eřinin ellerinden öpüyorum, hepinize içten selamlarla,

L.F'ler.